

Ariana Harwicz (Buenos Aires, 1977), çağdaş Arjantin edebiyatının en keskin kalemlerinden. Arjantin’de senaryo ve tiyatro eğitimi aldı; Paris Diderot Üniversitesi’nde Sahne Sanatları lisansı, Sorbonne’da Karşılaştırmalı Edebiyat yüksek lisansı yaptı. En önemli eseri olarak görülen *Geber Aşkım* 2018 Uluslararası Man Booker Ödülü’nün yanı sıra Republic of Consciousness Ödülü’ne aday oldu. Kitapları yirmiden fazla dile çevrilen Harwicz’in metinleri Arjantin ve İspanya’da sahnelendi; *Geber Aşkım*’ın Lynne Ramsay imzalı sinema uyarlaması, 2025 Cannes Film Festivali’nde prömiyer yaptı. Harwicz edebiyat hayatını Fransa’da sürdürüyor.

Seda Ersavcı, 1982’de Ankara’da doğdu. Türkçeye çevirdiği kitaplar arasında Valeria Luiselli’den *Kayıp Çocuk Arşivi* (Siren, 2019), Javier Marías’tan *Acı Bir Başlangıç Bu* (YKY, 2018), Ursula K. Le Guin’den *Dünyanın Kıyısında Dans* (İthaki, 2018), Mariana Enriquez’den *Yangında Kaybettiklerimiz* (Domingo, 2017), Roberto Bolaño’dan *Mösyö Pain* (Can, 2017), Geoff Dyer’dan *Bir Hışım* (Everest, 2015) ve Carlos María Domínguez’den *Kâğıt Ev* (Jaguar, 2015) gibi eserler bulunmaktadır.

Devrilmiş ağaçların arasındaki çimlere sırtüstü uzandım, avuç içimi ısıtan güneş şahdamarımı bir hamlede keseceğim bir bıçak tutuyormuşum hissi verdi bana. Ardımda, hem köhnemiş hem de tanıdık bir ev arka planda dururken oğlum ile kocamın seslerini duyabiliyordum. İkisi de çıplak. İkisi de mavi plastik havuzda ellerini ve ayaklarını çırpıyor, su otuz beş derece. Günlerden pazardı ve bayram arifesiydi. Birkaç adım uzaktaydım onlardan, yabancı otların arasına gizlenmiştim. Onları gözlüyordum. Ben, güçsüz ve hastalıklı, elinde bir bıçak tuttuğunu hayal eden bir kadın olan ben, nasıl bu iki bireyden tekinin annesi, diğerininse eşi olabilirdim? Ne yapacaktım? Toprağa iyice gömülüp bedenimi gizledim. Onları öldürmeyecektim. Bıçağın elimden kayıp gitmesine izin verdim. Sanki hiçbir şey olmamış gibi gidip çamaşırları astım. Bebeğim ile adamımın çoraplarını bir güzel mandalladım. Donlarıyla gömleklerini. Kendimi çamaşır asan ve mutfığa girmeden önce ellerini eteğine kurulayan saf ve cahil bir kadınmış gibi hissettim. Farkına varmadılar. Çamaşır asma işi başarıyla sonuçlandı. Yeniden uzandım ağaç gövdelerinin arasına. Önümüzdeki mevsim için şimdiden odun kesiyorlar. Burada insanlar kışa hayvanlar gibi hazırlanıyor. Bizi onlardan ayıran hiçbir şey yok. Bizzat ben,

okuryazar ve üniversite mezunu biri olarak, yüzleri kırmızıya boyalı ve ağızlarına, ardına kadar açık tutmak üzere sopalar yerleştirilmiş o biçare tilkilerden çok daha hayvanım mesele. Birkaç kilometre ötede komşum Frank, yedi kardeşin en büyüğü, geçtiğimiz Noel av tüfeğiyle kendi kendini kıcıncıdan vurdu. Boy boy çocukları için ne güzel bir sürpriz ama. Gerçi sadece geleneği sürdürüyordu. Dedesinin dedesinin, büyük dedesinin, dedesinin ve babasının şerefine av tüfeğiyle intihar etti, en hafif tabirle sıranın onda olduğu söylenebilirdi rahatlıkla. Peki ya ben? Normal bir aileden gelen normal bir kadın, gelgelelim bir eksantrik, bir sapkın, bir çocuk annesi ve bir diğerine gebe, gerçi kim bilebilir bu aşamada. Elimi yavaşça külotumun içine soktum. Oğlumun eğitiminden benim sorumlu olduğuma bin şahit gerek! Kocam çardakta bira içmeye çağırıyor beni, açık renkli mi yoksa siyah mı diye soruyor. Anlaşılan bebek altına sıçmış, ayrıca gidip ona ay dönümü için pasta almam gerekiyor. Eminim diğer anneler pastayı kendileri yapıyordur. Altıncı ayın beşinci yahut yedinciyle aynı olmadığını söylüyorlar. Ona her baktığımda arkamdaki, tam sırtıma boşalmak üzereyken son saniyede birden beni döndürüp içime boşalmaya karar veren kocam geliyor aklıma. Şayet beni döndürmeseydi, şayet bacaklarımı kapatsaydım, penisini kavrasaydım şimdi kremalı yahut çikolatalı pasta ve mum almak üzere pastaneye gitmem gerek-meyecekti; yarım yıl oldu bile. Diğer kadınların hemen hepsi daha doğurdukları saniye, onsuz bir hayat düşünmüyorum, sanki hep hayatımın bir parçasıydı lafları ediyorlar, of of of. Geliyorum, aşkım! Bağırarak istiyorum ama çatlaklarla dolu toprağa gömüldükçe gömülüyorum. Homurdanmak, haykırmak istiyorum ama bunun yerine sivrisineklerin beni sokmasına, tatlı tenimin tadına varmasına izin veriyorum. Güneş elimdeki bıçağın gümüşü yansımaları geri veriyor bana

ve gözlerimi kamaştırıyor. Gökyüzü kırmızı, gökyüzü mor, zangırdıyor. Boklu bebek ile çıplak kocamın beni aradıklarını duyuyorum. An-ne, ba-ba, ka-ka. Konuşan benim bebeğim, hem de bütün gece. Ma-ma-nin-ni-sal-ya. İşte oradalar. Bıçağı kavrulmuş çimlere bırakıyor, yeniden bulduğumda bir neştere, bir tüye, bir iğneye benzemesini umuyorum. Ayağa kalkıyorum, cayır cayır yanıyor bedenim, kasıklarımdeki karıncalanma canımı sıkıyor. Açık renkli mi yoksa siyah mı? Sen hangisini istersen, aşkım. Birbirlerinden nefret ettikleri halde hiç düşünmeden sürekli “aşkım” sözcüğünü kullanan çiftler vardır ya hani, onlardan biriyiz işte biz de; seni bir daha asla görmek istemiyorum aşkım. Geliyorum, diyorum; üzerinde kırmızı puantiyeli bir etek olan, saçlarının uçları kırık, sahte bir köylü kadınım ben. Açık renkli ver, diyorum yabancı aksanımla. Kendini koyvermiş, dişleri çürük ve artık okumayan bir kadınım ben ayrıca. Oku salak, diyorum kendi kendime, bir cümleyi bir oturuşta oku. Üçümüz bir aradayız işte, alın size aile tablosu. Bebeğin mutluluğu için kadeh kaldırıyor ve biralarımızı içiyoruz, mama sandalyesindeki oğlum yaprak çiğniyor. Ağzına parmağımı sokuyorum, bağılıyor, dişetleriyle parmağımı ısırıyor. Kocam bebeğin uzun ömürlü olması için bir ağaç dikmek istiyor ve ben ona ne diyeceğimi bilemiyorum, aptal aptal gülümsüyorum sadece. Farkına varıyor mu acaba? Çevredeki onca güzel ve sağlıklı kadın varken gitti beni buldu. Klinik bir vaka. Bir yabancı. Devasız olarak sınıflandırılması gereken biri. Bugün hava amma da nemli ha. Bir süre daha böyle devam edecek gibi gözüküyor, diyor. Şişedeki birayı lıkır lıkır içiyor, burnumdan nefes alıyor ve kesinlikle ölü olmayı diliyorum.

Çocuğun gök mavisi bir ışıkla aydınlatılmış odasındayım, her damlasıyla onu doyuran meme ucum ilişiyor gözüme. Kocam –alıştım ona böyle hitap etmeye– dışarıda sigara içiyor, dumanı düzenli aralıklarla dışarı üfleyişini duyabiliyorum: püf, püf. Bebek sütümle boğuluyor ve gazını, karnında sıkışıp kalan havayı, sütümün havasını, göğsümün havasını, içimin havasını çıkarsın diye onu üzerime yatırıyorum. Gazını çıkardıktan sonra iyice ağırlaşıyor, elleri aşağı sarkıyor, gözkapakları kapanıyor, nefesi yavaşlıyor. şalıma sarıp yatırıyorum onu ve kundağı sararken aklıma Isadora Duncan düşüyor. Kim nasıl bir hayat yaşıyor. Hangi bedende buluyor kendini. Eşimin dışları arasından süzölen dumanın sesini duymaz oluyorum artık. Ağırlaşmış bebek bezini atıyorum. Cam kapıya doğru yürüyorum, hep camın içinden geçip de tüm bedenimi kestiğim düşüncesi var aklımda, kendi gölge-
gemden geçmek istiyorum hep. Tam çarpacakken durup kapıyı açıyorum. Kocam dışarıda bir şarıltıyla *mate* rengi içiyor, garajın metali üzerine bir şelale çizen sıcak ve sarımtırak damlaları görebiliyorum. Yüzünü bana dönüyor, yumuşak ve sidik damlayan cinsel organında elleri, gülömsüyor ve çiş şelalesiyle ağızdaki sigarayı söndürüyor. Yıldızlara bakalım mı? Yıldızlarla ilgilenmediğimi ona nasıl anlatacağıımı hiçbir

zaman bilemedim. Gökyüzünde ne olduğuyla ilgilenmediğimi. Şimdi güçbela bahçenin öbür ucuna, neredeyse ormana inen yamaca taşıdığı teleskopunun umurumda olmadığını. Yıldızları saymak, şekillerini keşfetmek, en parlağının hangisi olduğunu görmek, onlara neden Avcının Kemeri veya İnci Dizisi yahut Büyük Kepçe denildiğini öğrenmek istemiyorum. Üç ayaklı kıymetlisini yerleştiriyor. Heyecanlı bir tip benim kocam. İnci Dizisi'ni görüyor musun? Evet, hayatım. Şu ıslıl ıslıl parlak noktacıklara baksana, onları bakışlarınla yiyip bitirmek istemez miydin ama, öyle küçükler ki üstelik aslında her biri devasa birer kütle. Hayır, diye geçirdim içimden, yanılısana hoşuma gitmiyor. Ne görsel ne işitsel ne duyuşsal ne koklama duyuşuyla ilgili ne de ussal yanılısamay seviyorum, gökyüzünün kara nesneleri hoşuma gitmiyor. Bana enerji veriyorlar, diyor. Şu takımyıldıza bak ve sanki çürük çarık ahşap bir köprüden geçermiş gibi bir yıldızdan diğerine atlamayı dene... Şu surata baksana, iskelete benziyor! Bu coşkusu bana zarar veriyor. Kollarını omuzlarıma doluyor. Aylardır sarılmıyoruz birbirimize. El ele de tutuşmuyoruz, ya bebek arabasını itiyor ya da bebeği kucağımızda taşıyoruz. Büyük Ayı ile Küçük Ayı'yı görüyor musun? Evet, elbette, diyor ve ona sarılıyorum ama gözlerim yıldızsız boşlukta, ışığın yokluğunda takılıp kalıyor. Tepemizdeki karanlık göğün tehdidi altındayız her gece... Bir kuyruklu yıldız, diye haykırdı ve o heyecanla kollarını omuzlarımdan çekiverdi. Ben görmedim. Dikkat kesilmek gerekiyor ancak güneşe yakın olduklarında ve sadece kısacık bir anlığına görülebiliyorlar. Görebildin mi, diye sordu rahatsız olmuş bir şekilde. Hemen ardından bir sigara yaktı; tüm mesele gökyüzünde yön tayin edebilmekte. Şu yıldız kümesine bak, hayali bir çizgiyi takip et, gördün mü, bir karayolu haritasını okumaktan ve denizi boylamamak için birtakım çizgileri

takip etmekten daha zor değil. Çocuk ağlıyormuş gibi geldi bana ama her gece ağladığını duyuyor ve ne zaman yanına gitsem mutlak bir sessizlikle karşılaşıyorum, çığlıklarının bir bölümü kaydedilmiş de kendi kendine almaya başlıyormuş gibi. Bazense hiçbir şey duymuyorum. Odasının birkaç metre uzağında, koltukta oturur, eř değişimiyle, süper dadılarla ilgili bir program izler veya oje sürerken yarı çıplak sevdiceğim belirip, bana neden bir an olsun ağlamayı bırakmıyor, ne istiyor, sen annesinin, bilmen gerek, diyor. Ne istediğini bilmiyorum diyorum ona, en ufak bir fikrim yok... Ay seni de sakinleştirmiyor mu? Merceğe yaklaş ve bugün bak derim çünkü yarın aynısını göremeyeceksin, o gri kraterler yok mu, onları yiyesim ya da tttresim geliyor resmen! Aya baktım ama için aslı aklıma ağlama sesi geldi, bedenim uzaklaşıyor, susması için sabırsızlanıyordu. Kaynanam panik halinde arayınca eve gelen o genç sosyal hizmet uzmanının bana verdiği tavsiyeler: Çocuğun dengeni yitirmene yol açacak kadar çok ağlar da kontrolünü kaybedecekmisēin gibi hissedersen şayet, kaç. ocuğu başka birine bırak ve kendine gelip sakinleşebileceğin bir yere git. Gelgelelim yalnızsan ve çocuğu bırakabileceğin kimse yoksa yine kaç. ocuğu güvenli bir yere bırak ve birkaç metre uzaklaş. Bu bölgelerde frkler olmalıydı, aynı fiyata senin adamın hazımsızlığını ve bebeğin şımarıklıktan döktüğü gözyaşlarını okuyup üfleyerek ortadan kaldıracabilecek şu köylü kadınlar hani. Apollo'da olmak isterdim, duydun mu dediğimi? Ya da herhangi bir uzay görevinde yer almak... Anlıyor musun? Apollo'da olup da Dünya'nın uzaklaşmasını seyretmek... şşş! Ağlıyor mu acaba? Ne ağlaması yahu? Sana aydan bahsediyorum! Ay tıpkı sizler gibi, saklanmayı seviyor, diyor ve ben kollarımda bebekle saatler ve saatler boyunca, farklı koreografilerle yaptığım yürüyüşleri düşünüyorum, bitap düşmekten feryat

figan ağlamaya feryat figan ağlamaktan bitap düşmeye geçiş; o vahşi hayvanı, yani çocuğu, kalbini sonsuza dek başkasına emanet etme durumunu düşünüyorum. Nihayetinde bıktı, teleskopu kapattı ve diğer alet edevatının, kayınpederimin traktörünün ve kano ile küreklerinin yanına kaldırmak üzere garaja götürdü. Kaynanam ile kayınpederimin tabiriyle bebecik ağlamıyordu, hatta odası o kadar sessizdi ki hayatta olup olmadığını anlamak için ona dokunmak mecburiyetinde kaldım. Sonra büyük cam kapılı salona döndüm, dosdoğru yansımana yürüdüm ve içinden geçmeden hemen önce kapıyı açtım. Kocam yine sigara içiyordu, bana ve aya söverken ikinci paketini açmıştı. Dumanın onu sarıp sarmaladığını görünce çekindim. Bu yedi yıl içinde bana söylediği en sert şey, “Birine görünsen iyi edersin,” oldu. Bense daha ilişkimizin ilk ayında, “Bittin sen,” dedim. Buz gibi soğukta, ıslak çimler bizi boyarken yan yana kalakaldık. Ayaklarımız vıcık vıcık su içindeydi. Köstebekler toprağı kazmış, kraterler oluşturmuştu. Artık göğre bakmıyordu, ben zaten bakmıyordum. Yine de sanki tepemizden bir kuyruklu yıldız geçti gibi geldi bana, her şey gibi bir anlık bir şey. Sonra her birimiz kendi yatağıma, uyumaya gittik. Eskiden mandıra olan bu evde tek başıma ve çapraz yatarak uyumaya alıştım artık, bu her ne demekse işte. Herhangi bir şey bir aile kurabilir, dedim gözlerim fırıl fırıl dönerken.